

Arrest

nr. 257 578 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een persoonlijke vrees te hebben voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal stelt dat er geen geloof wordt gehecht aan de gegronde vrees die verzoeker voor de familie M. inroept. In de eerste plaats komt verzoekers houding, en die van zijn familie, niet overeen met de door hem ingeroepen vrees. Zo (i) is verzoeker nog naar Frankrijk en Duitsland gereisd voor het indienen van zijn vraag tot internationale bescherming in België, terwijl van verzoeker in zijn situatie kan worden verwacht dat hij na aankomst in een derde land zo snel als mogelijk een aanvraag tot internationale bescherming zou willen indienen, (ii) toont verzoeker een manifest gebrek aan interesse in zijn eerdere verzoeken tot internationale bescherming, hij weet niet waarom zijn verzoeken zijn geweigerd en of hij in beroep kon gaan, wat hij aldus niet heeft gedaan, (iii) is dit opvallend gezien verzoeker van deze beide landen, Frankrijk en Duitsland, reeds is gerepatrieerd en dus kan worden verwacht dat hij meer op de hoogte is, (iv) verbleef verzoeker na zijn repatriëring uit Duitsland anderhalf

jaar in Albanië en erna nog eens zeven maanden voor hij opnieuw naar een ander land vluchtte, wat afdoet aan zijn beweerde angst, en (v) komt verzoeker voor de redenen van zijn vertrek niet verder dan dat er de ene keer niets was gebeurd maar hij ging vertrekken en de andere keer dat hij in die periode geld had.

Verder kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij en alle meerderjarige mannelijke familieleden opgesloten dienden te leven. Zo (i) stelt verzoeker zelf nog naar school in Albanië te zijn geweest na september 2015 en voor maar 2017, dit tot hij 20 of 21 was, (ii) relateert de wens van verzoeker en zijn ouders dat hij naar school zou blijven gaan om zijn diploma te behalen de vrees voor de vermeende bloedwraak, (iii) kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij zegt pas vanaf 18-jarige leeftijd te worden geviseerd nu uit zijn verklaringen blijkt dat zeker twee familieleden op minderjarige leeftijd werden belaagd, werkte verzoeker vanaf zijn 16^e in de bouwsector, zowel in Shkodër, Albanië en Montenegro, (v) volstaat het niet dat verzoeker stelt te weten wie er zich in hun woonwijk begaf nu het om een wijk van meer dan 300 personen gaat waar verzoeker zou zeggen dat iedereen elkaar kent, (vi) blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn zus en vader vlakbij hun huis zijn belaagd waardoor verzoeker niet kan volhouden op de hoogte te zijn van iedereen die de woonwijk betreedt, (vii) blijkt dat er nog steeds een hele resem familieleden in Shkodër wonen en dat enkele van hen steeds over en weer naar Montenegro gaan om te werken, en (viii) voldoet verzoekers verklaring dat zij samen blijven om zichzelf te beschermen niet nu reeds meerdere mensen in het verleden al eens zouden zijn belaagd.

De commissaris-generaal verwijst vervolgens nog naar enkele tegenstrijdigheden. Zo (i) stelt verzoeker de ene keer dat zijn oom in het jaar 2001 iemand van de familie D. heeft vermoord en de andere keer dat zijn oom in het jaar 2000 D. M. heeft vermoord, (ii) komt verzoeker bij confrontatie met de verkeerde familienaam niet verder dan dat hij de tolk niet goed heeft begrepen, (iii) blijkt echter uit het administratief dossier dat verzoeker heeft aangegeven geen opmerkingen te hebben bij zijn verklaringen en dat hij de tolk goed heeft begrepen, en werd het verslag van verzoekers antwoorden aan verzoeker voorgelezen in het Albanees en heeft verzoeker dit ondertekend. M.b.t. het jaar zegt verzoeker nog zich te hebben vergist. Verder heeft verzoeker nagelaten in de vragenlijst van het CGVS alle moordpogingen te vermelden, hoewel werd gevraagd om de bloedwraak expliciet te beschrijven vanaf het ontstaan in 2001 en verzoekers vertrek uit Albanië in 2015. Hij stelde zich pas bedreigd te voelen vanaf zijn 18^e en haalt verzoeker geen concrete gebeurtenissen aan, wat van een verzoeker wel mag worden verwacht.

Zelfs indien de door verzoekers aangehaalde problemen aannemelijk zouden zijn gemaakt, stelt de commissaris-generaal dat verzoeker bovendien niet heeft aangetoond dat hij geen of onvoldoende beroep kon, of zou kunnen, doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen hij niet heeft gedaan. Zo (i) stelt verzoeker zelf nooit naar de Albanese politie te zijn gegaan, (ii) beperkt verzoeker zich louter tot beweringen waar hij stelt dat de politie geen interesse heeft in zulke zaken, dat ze enkel zijn naam zouden noteren en dat ze enkel zouden zeggen iets te ondernemen zonder dit effectief te doen, (iii) bestaat het indienen van een klacht net om bescherming te verkrijgen tegen mogelijke belagers en kunnen de autoriteiten vanzelfsprekend niet optreden, (iv) zijn het bovendien diezelfde autoriteiten die verzoekers oom hebben veroordeeld voor de moord op D. M., (v) stelt verzoeker 100 keer geprobeerd te hebben maar maakt hij dit niet aannemelijk, en (vi) verwijst verzoeker naar andere incidenten, onder meer een burenruzie en een diefstal waarbij de autoriteiten niet zouden helpen maar toont hij met deze voorbeelden evenwel niet aan dat de Albanese politie naar aanleiding van een ingediende klacht nalaat om daadwerkelijke beschermingsmaatregelen te nemen. Tot slot blijkt uit de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Er wordt nog aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Er wordt vastgesteld dat, hoewel corruptie een pijnpunt blijft, er kan worden gesteld dat in het geval van eventuele problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin artikel 48/58 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat hij alsnog wordt geconfronteerd met corruptie of machtsmisbruik en zich niet tot de autoriteiten kan wenden.

Het motief betreffende O. D. betwist verzoeker op generlei in zijn verzoekschrift, laat staan ontkracht, zodat dit onverminderd overeind blijft.

3.2. *Betreffende verzoekers asielroute en zijn eerdere asielprocedures in Duitsland en Frankrijk, stelt verzoeker dat hij, bij een bezoek aan Duitsland en Frankrijk, niet opnieuw asiel ging aanvragen gezien hij reeds een asielaanvraag had ingediend die in beide landen werd afgewezen. Het is net om die reden dat verzoeker na een kort verblijf in Duitsland en Frankrijk is doorgereisd naar België om daar een nieuwe aanvraag in te dienen. Betreffende zijn gebrek aan interesse aan de vorige asielaanvragen stelt verzoeker niet door een advocaat werd bijgestaan, waardoor hij zijn rechten en plichten niet kon begrijpen. Verder stelt hij dat, moest de verwerende partij zijn vorige aanvragen hebben opgevraagd, deze had kunnen vaststellen dat zijn relaas coherent is.*

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan bovenstaande motieven. Zo bevestigt verzoeker dat hij nog steeds een bezoek bracht aan Duitsland en Frankrijk, en verantwoordt hij niet waarom hij niet zo snel als mogelijk een aanvraag indient, of althans doorreist naar het land waar hij dit wenst te doen. Bovendien volstaat het niet dat verzoeker louter stelt dat hij niet door een advocaat werd bijgestaan waardoor hij zijn rechten en plichten niet kon begrijpen. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het motief dat verzoeker nog zeer lang in Albanië is gebleven wat afbreuk doet aan zijn beweerde angst. Verder blijkt verzoeker zelf de beweerde angst niet aan te halen als redenen van vorige vertrekken, maar heeft hij het over het hebben van geld of het louter uitkiezen van een moment. Verzoekers betoog kan aldus niet worden gevolgd.

3.3. *Betreffende de bloedwraak met de familie M. stelt verzoeker dat hij en zijn familie alle mogelijke beschermingsmaatregelen hebben genomen maar werden zijn gedwongen bepaalde activiteiten uit te oefenen voor financiële en materiële redenen, zoals het gaan werken in Montenegro om voor een inkomen te zorgen. Hij stelt dat zijn gedrag, en dat van zijn familie, overeenstemt met een normale familie in dezelfde omstandigheden.*

De Raad stelt wederom vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan bovenstaande motieven. Verzoeker herhaalt louter dat sommige familieleden naar Montenegro dienden te reizen om te beschikken over een inkomen. Verder beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat zij alle mogelijke beschermingsmaatregelen hebben genomen, zonder in te gaan op de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Zo wordt er onder meer gewezen op het feit (i) dat verzoeker nog tot zijn 20 of 21 naar school is gegaan, (ii) dat hij langs de ene kant zegt dat hij pas vanaf 18-jarige leeftijd kan worden gevisieerd terwijl hij langs de andere kant verklaart dat meerdere familieleden op minderjarige leeftijd zouden zijn belaagd (iii) dat er nog steeds een resem familieleden in de woonwijk woont waar zich reeds problemen zouden hebben voorgedaan en (iv) dat verzoeker niet kan voorhouden dat zij in hun woonwijk wisten wie er zich bevond terwijl er zich al gevallen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker kan aldus niet louter stellen dat zij alles doen om zich te beschermen.

3.4. *Betreffende de tegenstrijdigheden van verzoekers verhoor op DVZ en het CGVS stelt hij dat de omstandigheden van het gehoor bij DVZ niet altijd optimaal zijn en dat zijn verklaringen met enige soepelheid moeten worden benaderd. Bovendien heeft hij, zoals werd gevraagd, zijn relaas bij DVZ kort gehouden, en heeft hij zijn relaas niet aangepast. Verder gaat het hier over details die geen betrekking hebben op de essentiële elementen. Hij stelt bovendien dat hij concrete incidenten heeft aangehaald die erop wijzen dat er geen sprake is van bescherming, zo was er een diefstal bij zijn ouders waartegen een klacht niets heeft geholpen en spreekt hij van incidenten van huiselijk geweld bij zijn burens waar het politieoptreden blijkbaar nutteloos was.*

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog wederom geen afbreuk doet aan bovenstaande motieven. Zo gaat verzoeker niet in op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zelf heeft gesteld akkoord te zijn met zijn verklaringen, de tolk en het verloop van het onderhoud. Verzoeker kan dan ook op heden niet louter stellen dat zijn verklaringen met enige soepelheid moeten worden benaderd. Waar hij stelt zijn relaas hebben te moeten beperken bij DVZ, stelt de Raad vast dat expliciet de vraag werd gesteld om de bloedwraak expliciet te beschrijven vanaf het ontstaan, en heeft verzoeker geen concrete gebeurtenissen aangehaald. Voor zoverre hij nog verwijst naar de incidenten waartegen de politie niet afdoende zou hebben opgetreden, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat deze loutere incidenten niet aantonen dat de Albanese autoriteiten niet optreden na het indienen van een klacht. Zo weet verzoeker bijvoorbeeld niet of er in de gegeven voorbeelden klacht is ingediend.

3.5. Ten slotte, betreffende de mogelijkheid van beroep op de Albanese autoriteiten verwijst verzoeker naar de COI Focus in de bestreden beslissing. Hij stelt dat hieruit volgt dat, i.t.t. wat de verwerende partij stelt, (i) bloedwraak nog steeds plaats vindt in Albanië ondanks inspanningen om het te vermijden of te bestraffen, (ii) er geen bescherming tegen bestaat gezien de wijdverspreide corruptie in Albanië, (iii) de veroordeling van ambtenaren die misbruik hebben gepleegd inconsequent blijkt, en (iv) is het indienen van een klacht nutteloos. Verzoeker besluit dat er nergens in de bestreden beslissing informatie wordt bijgevoegd betreffende de kracht van bloedwraak in Albanië en de mogelijkheden tot bescherming door de autoriteiten.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018. De commissaris-generaal heeft echter vastgesteld dat verzoeker nooit zelf naar de Albanese politie is geweest en beperkt hij zich louter tot beweringen dat deze niet zouden helpen. Verzoeker betwist aldus niet dat hij nooit naar de politie is geweest. Bovendien, betreffende de COI Focus, toont verzoeker, met zijn selectieve lezing van de informatie van het CGVS opgenomen in het administratief dossier, niet aan, en maakt hij voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij in Albanië met betrekking tot de problematiek met de bloedwraak alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar asielaanvragen in Frankrijk

en in Duitsland. Zij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze dossiers had moet opvragen aangezien daaruit blijkt dat zij al al die jaren coherente verklaringen aflegt. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de 'COI focus van Albanië' de algemene situatie beschrijft van haar land van herkomst. Zij benadrukt dat daaruit duidelijk blijkt dat het rechtssysteem, de politie en de rechtbank corrupt zijn. Zij meent dat haar individuele geval moet getoetst worden aan de algemene informatie. Voor het overige verwijst zij naar haar verzoekschrift.

4.1. De verzoekende partij voert ter terechtzitting aan dat geen rekening werd gehouden met haar asielaanvragen in Frankrijk en in Duitsland. Zij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze dossiers had moet opvragen aangezien daaruit blijkt dat zij al al die jaren coherente verklaringen aflegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in dit kader vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

“3.2. Betreffende verzoekers asielroute en zijn eerdere asielprocedures in Duitsland en Frankrijk, stelt verzoeker dat hij, bij een bezoek aan Duitsland en Frankrijk, niet opnieuw asiel ging aanvragen gezien hij reeds een asielaanvraag had ingediend die in beide landen werd afgewezen. Het is net om die reden dat verzoeker na een kort verblijf in Duitsland en Frankrijk is doorgereisd naar België om daar een nieuwe aanvraag in te dienen. Betreffende zijn gebrek aan interesse aan de vorige asielaanvragen stelt verzoeker niet door een advocaat werd bijgestaan, waardoor hij zijn rechten en plichten niet kon begrijpen. Verder stelt hij dat, moest de verwerende partij zijn vorige aanvragen hebben opgevraagd, deze had kunnen vaststellen dat zijn relaas coherent is.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan bovenstaande motieven. Zo bevestigt verzoeker dat hij nog steeds een bezoek bracht aan Duitsland en Frankrijk, en verantwoordt hij niet waarom hij niet zo snel als mogelijk een aanvraag indient, of althans doorreist naar het land waar hij dit wenst te doen. Bovendien volstaat het niet dat verzoeker louter stelt dat hij niet door een advocaat werd bijgestaan waardoor hij zijn rechten en plichten niet kon begrijpen. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het motief dat verzoeker nog zeer lang in Albanië is gebleven wat afbreuk doet aan zijn beweerde angst. Verder blijkt verzoeker zelf de beweerde angst niet aan te halen als redenen van vorige vertrekken, maar heeft hij het over het hebben van geld of het louter uitkiezen van een moment. Verzoekers betoog kan aldus niet worden gevolgd.”

Waar de verzoekende partij zich in haar betoog ter terechtzitting tracht te beroepen op de verzoeken ingediend in Frankrijk en Duitsland, beklemtoont de Raad dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat zij een manifest gebrek aan interesse vertoont in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming: *“Zo heeft u zich niet geïnformeerd naar de reden waarom uw verzoek om internationale bescherming geweigerd werd en weet u zelfs niet of het in Duitsland mogelijk is om beroep aan te tekenen tegen een weigeringsbeslissing (CGVS, p. 9-10). Evenmin bent u op de hoogte van de reden van uw weigeringsbeslissing in Frankrijk. Ook in Frankrijk ging u niet in beroep tegen uw weigeringsbeslissing (CGVS, p. 10). Daar u vanuit beide landen gerepatrieerd bent geweest naar Albanië (verklaring DVZ, vraag 32) is het opvallend dat u dermate slecht op de hoogte zou zijn van de inhoud van uw weigeringsbeslissingen en beroepsmogelijkheden.”*

Eveneens benadrukt de Raad dat de houding van de verzoekende partij niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens aangeeft in de bestreden beslissing, kan en mag van een persoon die daadwerkelijk het risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, *quod non in casu*. Er wordt immers vastgesteld dat de verzoekende partij na Albanië verlaten te hebben op 20 december 2019, voor zij naar België kwam, eerst naar Duitsland reisde met het idee er te gaan werken en zij vervolgens, toen dat niet mogelijk bleek, naar Frankrijk reisde waar zij zo'n 20 dagen bij haar zus verbleef, zonder in die perioden in één van beide landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de houding en het nalaten van de verzoekende partij kan zij dan ook niet overtuigen door zich ter terechtzitting vast te klampen aan de verzoeken die zij in Frankrijk en Duitsland heeft ingediend. De loutere verwijzing van de verzoekende partij naar haar

asielaanvragen in Frankrijk en Duitsland en de blote bewering dat hieruit zou blijken dat zij steeds coherente verklaringen aflegt, wijzigt hoe dan ook niets aan en is allerminst van aard afbreuk te doen aan hetgeen thans concreet in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld, vaststellingen die de verzoekende partij geenszins ontkracht of weerlegt en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht heeft geoordeeld dat zij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

De bewering van de verzoekende partij dat zij steeds coherente verklaringen aflegt, neemt overigens niet weg dat haar verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en Duitsland werden geweigerd, en het wijzigt niets aan de vastgestelde manifest gebrekkige interesse in haren hoofde in haar asielprocedures in die landen, een vaststelling die, net als enkele andere pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die niet worden ontkracht of weerlegt, de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming danig ondermijnt. Dat de verzoekende partij, zoals zij beweert, steeds coherente verklaringen zou afleggen, strookt overigens niet met de in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, een vaststelling waar zij evenmin een ander licht op werpt. Er bestaat bovendien geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (de verplichting) oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van de verzoekende partij haar asioldossiers in andere EU-lidstaten. Gelet op de elementen waarover hij beschikt en de informatie vervat in het administratief dossier inzake de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming hier in België, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede grond en met recht en reden geoordeeld dat in haren hoofde geen nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat het de taak van de verzoekende partij is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hierbij een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door de verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, derhalve op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. De verzoekende partij is echter *in casu* in gebreke gebleven een dergelijke vrees of risico in voormelde zin aannemelijk te maken, getuige hiervan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking die door de verzoekende partij op generlei wijze worden weerlegt. Zij kan zich ter terechtzitting dan ook niet verschuilen achter de verzoeken die zijn ingediend in Frankrijk en Duitsland, noch afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking door op algemene en niet onderbouwde wijze te stellen dat daaruit blijkt dat zij al al die jaren coherente verklaringen aflegt.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting er voorts op wijst dat de 'COI focus van Albanië' de algemene situatie beschrijft van haar land van herkomst, waar zij benadrukt dat daaruit duidelijk blijkt dat het rechtssysteem, de politie en de rechtbank corrupt zijn en waar zij meent dat haar individuele geval moet getoetst worden aan de algemene informatie, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking waarin in dit kader wordt vastgesteld hetgeen volgt:

"3.5. Ten slotte, betreffende de mogelijkheid van beroep op de Albanese autoriteiten verwijst verzoeker naar de COI Focus in de bestreden beslissing. Hij stelt dat hieruit volgt dat, i.t.t. wat de verwerende partij stelt, (i) bloedwraak nog stee ds plaats vindt in Albanië ondanks inspanningen om het te vermijden of te bestraffen, (ii) er geen bescherming tegen bestaat gezien de wijdverspreide corruptie in Albanië, (iii) de veroordeling van ambtenaren die misbruik hebben gepleegd inconsequent blijkt, en (iv) is het indienen van een klacht nutteloos. Verzoeker besluit dat er nergens in de bestreden beslissing informatie wordt bijgevoegd betreffende de kracht van bloedwraak in Albanië en de mogelijkheden tot bescherming door de autoriteiten.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar de COI Focus van Albanië van 27 juni 2018. De commissaris-generaal heeft echter vastgesteld dat

verzoeker nooit zelf naar de Albanese politie is geweest en beperkt hij zich louter tot beweringen dat deze niet zouden helpen. Verzoeker betwist aldus niet dat hij nooit naar de politie is geweest. Bovendien, betreffende de COI Focus, toont verzoeker, met zijn selectieve lezing van de informatie van het CGVS opgenomen in het administratief dossier, niet aan, en maakt hij voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij in Albanië met betrekking tot de problematiek met de bloedwraak alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.” (eigen onderlijning).

Noch door ter terechtzitting wederom op algemene wijze te verwijzen naar de ‘COI Focus van Albanië’ en de aanwezigheid van corruptie in Albanië, noch door te hekelen dat haar individuele geval moet getoetst worden aan de algemene informatie, slaagt de verzoekende partij erin het voorgaande in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming en dat het aan de verzoekende partij toekomt om aannemelijk te maken dat zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waarin zij niet slaagt. De verzoekende partij kan zich niet verschuilen achter een selectieve lezing van de algemene informatie of algemene verwijzingen naar de aanwezigheid van corruptie. Met haar algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan meerdere ernstige persoonlijke en redelijk van haar te verwachten pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen. De verzoekende partij kan hiermee dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij er niet in slaagt met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die de verzoekende partij zegt te vrezen. Zij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter ervan, aan nationale bescherming ontbeert.

Waar de verzoekende partij tot slot nog verwijst naar haar verzoekschrift, blijft zij in gebreke concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren. De Raad besluit dat de verzoekende partij door haar betoog ter terechtzitting waarin zij in wezen herhaalt, algemene kritiek uit en een algemeen betoog voert, geen elementen aanbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS